

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: V.T.P.**, bytem ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2015, č. j. **MV-106441-7/SO/sen-2015**,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č. j. OAM-45924-24/DP-2014 ze dne 28. 5. 2015, kterým byla podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a v návaznosti na ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

II. Žaloba

Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou, ve které v první řadě obecně uváděla, že napadené rozhodnutí a stejně tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je vydáno v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně s ust. § 2 odst. 1, 4, § 3, § 4 odst. 1, § 6 odst. 1, 2, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále též „správní řád“), a rovněž v rozporu s ust. § 37 odst. 2 písm. a) a § 174a zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v žalobě uvedl, nesouhlasí s názorem správního orgánu I. stupně, že doklady (daňové přiznání za zdaňovací období 2014, dle kterého byly příjmy účastníka řízení ve výši 473.280,- Kč a výdaje 283.968,- Kč), které byly přiloženy k žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, neodpovídají skutečnosti, a to i přes skutečnost, že z výsledku žalobce ze dne 9. 2. 2015 a 8. 4. 2015 vyplývá, že příjmy žalobce za rok 2014 byly podstatně nižší.

Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je založeno na nedostatečně zjištěném stavu věci, a zároveň je rozhodnutím nepřiměřeným. Dle žalobce nebyly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu s odůvodněním, že žadatel neplní účel pobytu, či pro existenci jiné závažné překážky pobytu na území. Tomuto odpovídá i výrok napadeného rozhodnutí, který obsahuje pouze zákonné ustanovení § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti je pak třeba rovněž připomenout, že správní orgán prvního stupně měl k dispozici veškeré doklady pro vyřízení žádosti žalobce, a to již ke dni 9. 2. 2015, kdy provedl důkaz výsledkem žalobce dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž z tohoto bylo zřejmé, že právě s ohledem na závažné onemocnění a následnou smrt rodinného příslušníka žalobce, lze jen stěží po tomto vyžadovat doklad o příjmu za rok 2014, kdy pobýval mimo území České republiky a staral se o své nemocné rodiče. Taková skutečnost je pak obvykle důvodem pro prominutí nejenom neplnění pobytu na území České republiky v rámci řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ale i omluvou pro vyžadovanou nepřetržitost pobytu. Pokud pak tedy správní orgány tolerují např. závažné onemocnění a smrt rodinného příslušníka jako důvod pro akceptování pobytu mimo území České republiky, je nutno uzavřít, že za takové období lze jen stěží vyžadovat po žadateli doklad o příjmu za takové období. Přes výše uvedené správní orgán prvního stupně žalobce k předložení takového dokladu výslovně vyzval, kdy taková výzva evidentně sloužila buď k tomu, že žalobce nebude schopen prokázat pravidelný příjem za rok 2014 a budou tak dány zákonné důvody pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, popř. řízení o žádosti zastaveno dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, anebo žalobce takový doklad o příjmu předloží, byť za cenu úhrady veškerých povinných plateb, tedy přímých daní, odvodů na sociální a zdravotní pojištění apod. Žalobce má pak s ohledem na výše uvedené za to, že postup správního orgánu prvního stupně, kterým vyzval výslovně žalobce k předložení daňového přiznání za rok 2014 v situaci, kdy si byl vědom jeho pobytu mimo území České republiky a zejména v situaci, kdy žalobce předložil veškeré doklady o příjmu za rok 2013, navíc v době, kdy nebylo povinností žalobce podat ještě daňové přiznání za rok 2014, je třeba označit za postup, který je v rozporu se smyslem a účelem jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců, ale zejména v rozporu se základními principy správního

řízení, které jsou mimo jiné vyjádřeny v ustanovení § 2 odst. 4, § 4 odst. 1 a § 6 odst. 1, 2 správního řádu.

V další žalobní námitce žalobce uvedl, že, správní orgán nedodržel zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, neboť žádost byl podána dne 17.12.2014 a správní orgán přistoupil k výsledku dne 9.2.2015, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Dle ustálené judikatury nečinnost může mít za následek nezákonnost rozhodnutí, a to zejména v situaci, kdy nečinnost bezprostředně s výsledkem řízení souvisí. Zde je nutno připomenout, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla ke dni podání právně bezvadná a správnímu orgánu prvního stupně nic nebránilo v tom, aby o této žádosti rozhodl na základě příjmu žalobce za rok 2013. Zde žalobce odkázal na zásadu legitimního očekávání, jakož i zásadu rovného zacházení, kdy při rozhodování o žádostech o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vychází správní orgány z daňových přiznání za předchozí kalendářní období, a to minimálně do 1. dubna daného roku, kdy každému podnikateli končí lhůta pro podání daňového přiznání. Žalobce má tedy za to, že rozhodnutí je zatíženo vadou, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, přičemž postup správního orgánu prvního stupně je třeba zároveň označit za postup, který je v rozporu se základními zásadami správního řízení.

Žalobce dále uvedl, že rozpor ve výši příjmů za rok 2014 uvedených ve výpovědi žalobce a v daňovém přiznání za rok 2014 neohrožuje veřejný zájem a správní orgán se v tomto smyslu nedostatečně vypořádal s přiměřeností rozhodnutí. Správní orgány se rovněž nedostatečně zabývaly tím, nakolik je rozhodnutí o zamítnutí žádosti v souladu se smyslem a účelem jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož i jiných právních předpisů. Bez ohledu na postup správního orgánu prvního stupně je nutno uvést, že smyslem a účelem ustanovení § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zajištění rozhodování na základě listin, které odpovídají skutečnosti, ale zejména zabránění předkládání listin obsahující údaje neodpovídající skutečnosti, přičemž se takovým postupem snaží účastník řízení získat neodůvodněnou výhodu. V daném případě se však jedná o nestandardní situaci, kdy žalobce prokazuje splnění podmínky příjmů, nicméně v situaci, kdy takový příjem deklaroval před jinými orgány státní správy a z těchto hradil nemalé povinné odvody. Postup účastníka řízení lze pak spíše než jako snahu ztížit rozhodování správního orgánu vnímat jako snahu deklarovat, že je do budoucna připraven plnit veškeré povinnosti, které mu vyplývají z jeho postavení podnikatele. Přestože závěr správního orgánu prvního stupně o skutečných příjmech žadatele není prost pochybností lze dovodit, že byl tento nižší, než vyžaduje zákon, nicméně žalobce je přesvědčen, že deklarování vyššího příjmu za současné úhrady všech povinných plateb není jednáním, které by bylo v rozporu s právními předpisy a ani zákonným důvodem pro zamítnutí předmětné žádosti. S ohledem na výše uvedené má pak žalobce za to, že i kdyby bylo postaveno najisto naplnění skutkové podstaty dle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je třeba výše uvedenou věc hodnotit nejenom z hlediska smyslu a účelu daného ustanovení, ale zejména s ohledem na větu poslední ust. § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Právě smysl a účel ust. § 37 odst. 2 písm. a) a zároveň věta poslední § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců dle žalobce umožňují závěr o tom, že předložení daňového přiznání případně platebního výměru finančním úřadem, které obsahuje deklaraci o vyšším než skutečném příjmu za současného odvedení povinných plateb nejsou zákonným důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti k povolení k dlouhodobému pobytu. V této souvislosti žalobce uvedl, že dle ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců správní

orgány nemusí nutně vycházet z příjmů za předchozí zdaňovací období, přičemž i z rozhodnutí nadřízeného správního orgánu, ale zejména judikatury krajských soudů a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nároky na prokázání této podmínky v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu nelze klást tak vysoké nároky jako v řízení o povolení k trvalému pobytu. Jinými slovy již z prokázaných příjmů účastníka řízení za rok 2013 a následného prokázání provozování živnosti v roce 2015 lze dovozovat splnění této zákonné podmínky.

Žalobce dále namítal, že odůvodnění přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, je naprosto nedostatečné a neodpovídá požadavkům na rozhodnutí vyjudikovaným správními soudy.

V návaznosti na shora uvedené žalobkyně navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 11. 2015 v plném rozsahu odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl.

IV.

Jednání před krajským soudem

Projednání žaloby před krajským soudem proběhlo v nepřítomnosti žalované. V průběhu jednání před krajským soudem právní zástupce žalobkyně plně setrval na podané žalobě.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Žalobu shledal zdejší soud nedůvodnou.

Předmětem správního řízení bylo rozhodnutí správních orgánů ohledně neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, jelikož žalobce doložil správním orgánům pro posouzení žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu doklady, v nichž údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídaly skutečnosti, a byly tak splněny podmínky pro to, aby ve smyslu ust. § 44a odst. 3, dále ust. § 35 odst. 3 a zejména pak dle ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, bylo možné zrušit platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Výše uvedená otázka, tj. otázka doložení dokladů obsahujících údaje neodpovídající skutečnosti, byla pro soud hlavním rozhodovacím důvodem. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval od 7. 1. 2013 na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, přičemž dne 17. 12. 2014 si podal žádost o prodloužení tohoto povolení. K žádosti žalobce přiložil zákonem stanovené náležitosti. Z cestovního pasu žalobce a rovněž z jeho výpovědi vyplynulo, že pobýval mimo území České republiky nejméně od února do prosince 2014 a nemohl tak v České republice plnit účel pobytu. Na základě této skutečnosti byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván k prokázání provozování živnosti nebo k výkonu jiné podnikatelské činnosti na území České republiky v období posledního povoleného pobytu, tj. od 7. 1. 2013 do 6. 1. 2015. Žalobce správnímu orgánu I. stupně doložil potvrzení finančního úřadu o bezdlužnosti, platební výměr za zdaňovací období 2013, přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2013 a přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2014. Dle daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2014 činil příjem žalobce v roce 2014 částku 473.280 Kč. Ze správního spisu dále vyplývá, že vzhledem k výši příjmů žalobce a k jeho délce pobytu na území České republiky v roce 2014, pojal správní orgán pochybnost o věrohodnosti předložených dokumentů a předvolal žalobce opětovně k výslechu. Se žalobcem byl dne 8. 4. 2015 proveden výslech, při kterém žalobce uvedl, že odcestoval do Vietnamu v únoru 2014 a do České republiky se vrátil dne 9. 12. 2014. Na své živnostenské oprávnění podnikal v lednu 2014 a část února 2014, kdy následně odcestoval. Po návratu do České republiky podnikal jako živnostník cca do 11. 12. 2014. Žalobce dále uvedl, že za rok 2014 utržil 40-50.000 Kč. Rozdíl ve výši příjmů mezi daňovým přiznáním za rok 2014 a svou výpovědí žalobce vystvětlil tak, že daňový poradce vyplnil daňové přiznání tak, jako by žalobce podnikal na území České republiky celý rok 2014. Žalobce rovněž uvedl, že daňovému poradci nikdy doklady prokazující příjem přes 400.000,- Kč nepředal. Je pravdou, že v důsledku této situace, kdy tvrzené příjmy v daňovém přiznání desetinásobně převýšily zřejmou realitu, je možné souhlasit s názorem žalobce, že určitým specifikem celého případu je, že v důsledku tohoto postupu žalobce, nedošlo ke zkrácení příjmů veřejných rozpočtů, ale naopak byly tyto navýšeny o částky, které byly nadstandardně přiznány. Nicméně soud, vědom si těchto skutečností, nemůže hledat okolnosti, které by mohly ve věci přivodit jiný závěr než ten, že žalobce předložil oficiální úřední doklad o výši příjmů, tj. daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2014, který je platný pro posouzení žádosti a který, jak je patrné mimo jiné z výsledku žalobce, neodpovídá skutečnosti. Z tohoto důvodu soud zvažoval, do jaké míry tyto rozhodovací důvody byly podloženy podklady, které byly součástí správního spisu. Soud se neztotožňuje s tvrzením žaloby, že ve věci byl zjištěn nedostatečně stav věci, neboť ty skutečnosti, které se ukázaly být právně významné pro rozhodnutí, ve výsledku byly součástí správního spisu a byly také řádně vyhodnoceny. Rozhodně tak nelze vytknout správnímu orgánu jeho postup, kterým se snažil ve vztahu k inkriminovanému období roku 2013 a zejména pak 2014 zjišťovat, v jakém rozsahu byly skutečné příjmy žalobce, a nelze vytknout správnímu orgánu,

že tyto kroky činil v době, kdy vědomě evidentně znal situaci žalobce, kdy žalobce byl mimo území České republiky a žádal doložení těchto příjmů v době, kdy ještě nebyl žalobce připraven a ani povinen zpracovat daňové přiznání pro předmětné zdaňovací období. Nicméně tento postup správního orgánu je nutno hodnotit jako snahu o zjištění stavu věci v takovém rozsahu, o němž nejsou žádné důvodné pochybnosti, a bylo jen na žalobci, aby žádané doklady, pokud by jimi disponoval, předložil, doložil a odstranil pochybnosti. Soud se prakticky ztotožnil s pochybnostmi správního orgánu s tím, že žádané dokumenty nepředložil.

Co se týká námitky žalobce ohledně nedodržení zákonných lhůt pro rozhodnutí ze strany správních orgánů, soud rovněž tuto námitku shledává nedůvodnou. V případě, že měl žalobce skutečně zájem na zkrácení délky řízení, mohl využít zákonem stanovené prostředky k ochraně proti nečinnosti správního orgánu.

Ohledně námitky týkající se nesprávného výkladu ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že ani z tohoto nelze dovozovat pro žalobce příznivější právní závěry ve vztahu k předmětnému řízení. Pokud jde o rozhodování správního orgánu ve smyslu § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pak soud shledává, že tento výklad je legální, je akceptovatelný a v podstatě nezakládá důvody žalobního tvrzení, které by tuto aplikaci zpochybnilo. V daném případě je nutno konstatovat, že k prodloužení doby platnosti pobytu na území České republiky nelze přistoupit, pokud nastala některá ze skutečností, která umožňuje správnímu orgánu platnost tohoto pobytu zrušit, a to je právě situace nastalá v předmětné věci, když tato je podřaditelná pod ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Stran namítané nepřiměřenosti dopadů správního rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce, je na místě konstatovat, že soud ani tuto žalobní námitku neshledává důvodnou. Správní orgán I. stupně se podrobně zabýval touto otázkou na straně páté odůvodnění rozhodnutí. Přiměřeností rozhodnutí se zabývala rovněž žalovaná a k této otázce se přezkoumatelným způsobem vyjádřila na straně sedm napadeného rozhodnutí.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

VI. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaný správní orgán však náklady řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. července 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková